

er vægtige grunde til at antage, at den udleverede enten er blevet eller risikerer at blive udsat for en åbenbar krænkelse af retten til en retfærdig rettergang («flagrant denial of justice») (se bl.a. klagesag 71555/01, *Einhorn mod Frankrig*, afgørelse af 16.10.01).

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention indeholder ikke nogen udtrykkelig bestemmelse om, hvorvidt og under hvilke betingelser en domsforhandling kan gennemføres til dom i tiltaltes fravær. Domstolen har imidlertid afsagt en række domme af betydning for spørgsmålet om, hvorvidt og under hvilke betingelser en domsforhandling kan gennemføres til dom i tiltaltes fravær. Der er tale om domme vedrørende artikel 6 om retten til en retfærdig og offentlig rettergang.

Det følger af Domstolens praksis, at tiltalte i straffesager som udgangspunkt har ret til at være til stede under domsforhandlingen. Efter Domstolens praksis er tiltaltes ret til at være til stede dog ikke nogen absolut rettighed. Artikel 6 er således ikke generelt til hinder for, at en straffesag gennemføres, selv om den tiltalte ikke er til stede (domsforhandling og domfældelse *in absentia*). Domstolen anerkender således, at hvis det ikke var muligt at gennemføre en straffesag, selv om den tiltalte udeblev, ville dette kunne lamme gennemførelsen af straffesager, idet eventuelle beviser kunne gå tabt, ligesom eventuelle frister kunne blive overskredet (se *Colozza mod Italien*, dom af 12.02.85, § 29). Domstolen har udtalt, at gennemførelse af en domsforhandling til trods for, at den tiltalte ikke er til stede, ikke i sig selv er i strid med konventionen, forudsat at den pågældende efterfølgende, når vedkommende bliver bekendt med straffesagen, har mulighed for at opnå en fornyet behandling af straffesagen for en domstol, hvor tiltalte er til stede, og hvor den nye domsforhandling både omfatter sagens faktiske og retlige spørgsmål (se *Poitrimol mod Frankrig*, dom af 23.11.93, § 31, *Colozza mod Italien*, dom af 12.02.85, § 29). Der er overladt et vist skøn til medlemsstaterne med hensyn til, hvorledes de vil indrette deres retssystem, så det lever op til dette krav (se *Colozza mod Italien*, dom af 12.02.85, § 30). Det vil imidlertid være i strid med konventionen, hvis en fornyet domsforhandling efter national ret er betinget af, at den tiltalte godtgør, at han ikke har forsøgt at unddrage sig retsforfølgning, eller at den manglende tilstedeværelse skyldes force majeure (se *Colozza mod Italien*, dom af 12.02.85, § 30). Domstolen har udtalt, at der kan rejses spørgsmål om, hvorvidt et krav om en fornyet domsforhandling også gælder i tilfælde, hvor den tiltalte har givet afkald på retten til at være til stede og forsvare sig selv, men har samtidig tilføjet, at et sådant

afkald, hvis det skal tillægges betydning i forhold til konventionen, skal godtgøres på tilstrækkelig utvetydig måde og være knyttet til retssikkerhedsgarantier, der står i passende forhold til afkaldets betydning (se *Poitrimol mod Frankrig*, dom af 23.11.93, § 31, og *Pfeiffer og Plankl mod Østrig*, dom af 25.02.92, § 37). Domstolen har undladt at tage stilling til, om en tiltalt, der undviger, derved fortaber retten til at være til stede (se *Colozza mod Italien*, dom af 12.02.85, § 28).

I en anden sag (*Medenica mod Schweiz*, dom af 14.06.01) fandt Domstolen ikke, at det udgjorde en krænkelse, at klager, der var blevet dømt uden at være til stede, havde fået afslag på en ny domsforhandling, hvor klager var til stede. Efter national lovgivning havde den dømte som udgangspunkt krav på en ny domsforhandling, men de nationale domstole lagde vægt på, at klager *ikke havde fremført nogen gyldig undskyldning for sin udeblivelse, og der ikke var holdpunkter i sagen for at antage, at udeblivelsen var uafhængig af tiltaltes vilje*. Den tiltalte var udeblevet med den begrundelse, at en amerikansk domstol havde nægtet ham tilladelse til at udrejse, hvorfor han ikke kunne rejse til Schweiz for at deltage i straffesagen. Domstolen lagde imidlertid vægt på, at *klager selv havde været med til at skabe den situation, der forhindrede ham i at give møde*, bl.a. ved at give urigtige oplysninger til den amerikanske dommer.

Gennemførelse af en straffesag uden den tiltaltes tilstedeværelse forudsætter, for at være forenelig med konventionen, at myndighederne har gjort sig rimelige anstrengelser for at gøre den tiltalte bekendt med, at der er indledt en straffesag mod tiltalte. Det vil ikke være tilstrækkeligt, at myndighederne forsøger at forkynde tilsigelser m.m. for den tiltalte på dennes officielle adresse, hvis myndighederne er bekendt med, at den tiltalte ikke længere opholder sig på adressen (se *Colozza mod Italien*, dom af 12.02.85, § 28, *T. mod Italien*, dom af 12.10.92, *F.C.B. mod Italien*, dom af 28.08.91, *Brozicek mod Italien*, dom af 19.12.89, § 45).

Til illustration af praksis i udleveringssager kan nævnes en utrykt afgørelse, hvor danske domstole nægtede udlevering af en person til straffuldbyrdelse i Italien af en dom, hvor den pågældende var blevet dømt *in absentia*. De danske domstole vurderede, at de italienske myndigheders behandling af straffesagen havde været i strid med konventionens artikel 6, og at den dømte ikke som krævet efter artikel 6 havde et ubetinget krav på genoptagelse af straffesagen i Italien. Der henvises til Københavns Byrets kendelse af 11. marts 1999 (sag nr. 2652/99) og Østre Landsrets